

Van, hogy eljutnak

Veno Taufer

*Van hogy eljutnak a fáradt utasok
egy vidékhez hol a tárgyaknak nincs álmuk
nincs éjük se hajnaluk
nincs szavuk
csöndjük
lépésük*

*Mély víz mellett
nem vetnek árnyékot a fák
tükörképük nélkül
édesen merednek
a karcsú sima szirtek
hangnak nincs fénye mélysége
levegőnek íze zenéje
zuhanásnak súlya sikolya*

*Csak
meleg
piros
kezek
hirtelen
hosszú
lendülése*

*Ó sápadt öklök
reszkető ajtókon
lemosódott a reménykedés
színe és hangja*

A hősök éneke

Veno Tauffer

Zöld ajkainkra
máló kövek görögtek
vizet öntöztetek
tisztá testünkre
mintha szemeinkből igazán
kihalt volna a fény

Pedig
az emlékezés lebegő rétegein át
bennük csillog
magasló emlékoszlopunk
amit az ég ólom talapzatára
érces jégből véstetek

S ha szemetek fehéren ide téved
lány remegés ömlik az égből
melletekben csillagos jellé keményedik
és tiszta sugárrá köszörüli a sikoly

Nem haltak meg a hősök
A hősök visszatértek

Pap József fordításai

